

Kristi förklarings dag

Psalmer: 406, Ps89, 165, 166, 70, 322

Texter: 2 Mos 40:34-38, Upp 1:9-20, Luk 9:28-36

Nåd vare med er och frid från Gud vår Fader och Herren Jesus Kristus. Amen.

Filipperbrevet 2:5-11

5 Var så till sinnes som Kristus Jesus var.

6 Fastän han var till i Gudsgestalt,

räknade han inte tillvaron

som Gud såsom segerbyte

7 utan utgav sig själv genom att

anta en tjänares gestalt

då han blev människa.

Han som till det yttre

var som en människa

8 ödmjukade sig och blev lydig

ända till döden

– döden på korset.

9 Därför har också Gud

upphöjt honom över allting

och gett honom namnet

över alla namn,

10 för att i Jesu namn

alla knän ska böja sig,

i himlen och på jorden

och under jorden,

11 och alla tungor bekänna,

Gud, Fadern, till ära,

att Jesus Kristus är Herren.

Låt oss be!

Herre Jesus Kristus, du kom med nåden och sanningen. Hjälp oss att vila i tron på Dig som utgett dig själv för oss. Lär oss att bli dina efterföljare, så att vi tjänar varandra i kärlek. Amen.

Idag handlar evangelietexten om hur Jesus visade sin gudomliga härlighet för tre av lärjungarna när de var med honom på berget. Men strax dolde han sin härlighet och gick ned från berget och ställde färden till Jerusalem. Det var i enlighet med hans uppdrag att han dolde sin härlighet. Han hade inte kommit för

att bli betjänad utan för att tjäna och ge sitt liv till lösen för många. Han har också gett oss ett föredöme för att vi ska vara så till sinnes som han var.

Paulus skriver: [Jesus]... *räknade inte sin tillvaro som Gud som ett segerbyte*. Paulus gör här en jämförelse mellan Jesus och en jordisk härförare. När en kung återvände som segrare efter ett fälttåg red han in i huvudstaden med sitt segerbyte. Han visade upp krigsbytet och krigsfångarna. Segerherren visade upp segerbytet för att demonstrera sin makt och bli ärad och fruktad av folket.

Jesus ägde en härlighet, större än någon annan kung. Han var till i Gudsgestalt. Det innebär att han ägde gudomlig härlighet och makt ända från födelsen. Men han räknade inte sin tillvaro som Gud som ett segerbyte som han skulle visa upp. Visst visade han ibland att han ägde gudomlig härlighet. På berget fick tre av hans lärjungar se hans majestät. Han lät sin gudomliga makt glimta fram när han botade sjuka och uppväckte döda. Men han demonstrerade inte sin makt i själviskt syfte. Alla hans gärningar var frälsningsgärningar förutsagda i de heliga Skrifterna. Med sina gudomliga gärningar uppenbarade han Guds kärlek och nåd till oss ovärdiga. När en härförare visade upp sitt segerbyte var det ingen kärleksgärning utan något han gjorde för att själv vinna ära och fruktan. Men Jesus räknade inte sin tillvaro som Gud som ett sådant segerbyte som han skulle visa upp i själviskt syfte.

När människorna såg på Jesus kunde de, i de flesta fall, inte se att han var till i Gudsgestalt. Nej, de såg en enkel tjänare. Jesus utgav sig själv genom att anta en tjänares gestalt när han blev människa. Detta betyder inte att han hade upphört att vara en gudomlig kung. Han är konungarnas Konung som med ett ord kunde kalla mer än tolv legioner änglar till sin hjälp. Men han framträdde inte som gudomlig Kung utan antog en tjänares gestalt. Han dolde sitt majestät under en tjänares mantel.

Nu kan även tjänare ha en aktad ställning. Men Jesus blev en föraktad tjänare. Jesus ödmjukade sig för att tjäna oss på ett sätt som vi har svårt att förstå. Han blev lydig intill döden – döden på korset. De som såg honom höll honom så föraktad att de aktade honom för intet. Han var ingenting i människors ögon. Korsdöden var avsedd för de mest föraktade brottslingarna. Ingen romersk medborgare behövde frukta att gå detta öde till mötes hur grov brottsling han än var. En romersk medborgare som blev fälld för grova brott fick en snabbare och smärtlös avrättning – han blev halshuggen. Nej, denna extremt smärtfyllda död, korsdöden, var avsedd för de mest föraktade brottslingarna.

Jesus kunde ha visat upp sitt gudomliga majestätet som ett segerbyte. Då skulle alla, även hans fiender, tvingats bocka och böja sig för honom. Men han såg inte till sitt eget bästa utan tänkte främst på oss. Han bar sitt kors. Han blev

fastspikad på korset och böjde ned sitt huvud och gav upp andan. Allt detta gjorde han medan vi var fiender till Gud. Han blev lydig intill döden på korset för att frälsa oss från våra synder. Hans död var en död i vårt ställe. Oskyldig led han i syndares ställe. Vi hade förtjänat att bli övergivna av Gud, lida helvetets ångest och dödens straff för våra synders skull. Av kärlek till oss trädde han i vårt ställe och vann en evig förlossning åt oss.

Fanns det någon egoism i Jesu handlande? Inte ett spår. Fanns det någon självupptagenhet eller stolthet? Absolut ingenting. Såg han till sitt eget bästa? Inte alls. Hos Jesus ser vi endast ödmjukhet och lydnad. Jesus utgav sig själv och blev lydig intill döden på korset av kärlek till oss för att frälsa oss från den eviga döden. Därför har också Gud upphöjt honom över allting och gett honom namnet över alla namn. *"Hos ingen annan finns frälsningen. Inte heller finns det under himlen något annat namn, som givits åt människor, genom vilket vi blir frälsta."*(Apg 4:12). Han är vår Frälsare som är upphöjd över allting. Det finns ingen annan Frälsare. Han är värd all tacksägelse och honom ska vi ära med allt vi gör.

Han blev lydig intill döden; men döden kunde inte behålla honom. Jesus var utan synd och hans offer var fullkomligt och välbehagligt inför Gud. Därför har Gud upphöjt honom över allting. Jesu upphöjelse började med att han tog tillbaka sitt liv, steg ned till helvetet och förkunnade sin seger, gick ut ur graven och blev upptagen till himmelen. Han sitter nu på Faderns högra sida. Det innebär att han nu utövar sin gudomliga makt och råder över allting. Han döljer inte längre sin gudomliga härlighet under en tjänares mantel. Men han visar den inte heller som ett segerbyte, dvs. han visar inte sin makt och härlighet i egoistiska syften. Nej, också i sin härlighet regerar han över allting så att det samverkar till det bästa för oss. I sin nåd regerar han i sin kyrka till vår frälsning, han för vår talan inför Fadern och ber för oss.

Men han är verkligen konungarnas Konung. Han framträdde i en syn för aposteln Johannes: Hans huvud och hår var vitt som vit ull, som snö, och hans ögon var som eldslågor. Hans fötter liknade skinande malm som glöder i smältugnen, och hans röst var som dånet av väldiga vatten. Så ska han också uppenbara sig en dag och alla ska se honom - också de som genomborrat honom. Då ska han framträda som härskaren över jordens kungar.

Den dagen ska alla i himmelen och på jorden och under jorden bekänna, Gud, Fadern till ära, att Jesus Kristus är HERREN. I himmeln lovsjunger redan änglarna honom och bekänner detta. På jorden bekänner redan de troende att Jesus Kristus är HERREN. På det sättet blir Fadern ärad. Men en dag ska också alla som inte tror, Guds fiender, och de onda andarna tvingas erkänna att Jesus Kristus är HERREN. Fadern ska bli ärad i detta, men deras erkännande på den

yttersta dagen att Jesus är HERREN ska inte bli till frälsning för dem utan till dom. Den som inte tror ska bli fördömd.

Allt detta som Paulus skriver om hur Jesus utgav sig själv och ödmjukade sig intill döden skriver han för att vi ska ta det till oss. Vi ska tro på honom så att vi blir funna i honom, inte med vår egen rättfärdighet, den som kommer av lagen, utan med den som kommer genom tron på Kristus, rättfärdigheten från Gud genom tron. Men vi ska också leva värdigt Kristi evangelium. Paulus inleder hela denna genomgång av Jesu förnedring och upphöjelse med att säga: *Var så till sinnes som Kristus Jesus var*. Paulus ställer fram Jesu sinnelag som ett föredöme för oss. Jesu återlösningsverk kan vi inte härma. Det är inte meningen heller. Men vi ska eftersträva samma sinnelag som Jesus hade.

Till synden i vår natur hör att vi är självupptagna och stolta och ser till vårt eget bästa. Något sådant ser vi inte hos Jesus. Han ödmjukade sig själv och blev lydig till döden – döden på korset. Detta gjorde han inte för sitt eget bästa utan för att ge sitt liv till lösen för oss. I vår natur finner vi det motsatta sinnelaget. Därför skriver Paulus: *Var inte självupptagna och stolta. Var istället ödmjuka och sätt andra högre än er själva. Se inte på ert eget bästa utan tänk på andras*. Vi behöver denna förmaning därför att det i vår natur finns ett sinne som är tvärt emot Kristi sinne. Fast vi är syndare utan härlighet, endast med skam och skuld inför Gud, finns det i oss något som söker beröm och ära för egen del. Det är stoltheten. Stoltheten är motsatsen till ödmjukhet. Den som är stolt är också självupptagen. Stoltheten söker inte det som är bäst för andra utan det som är bäst för en själv. Stoltheten gör att vi vill aktas förmer än andra. Stoltheten gör att vi föraktar andra och inte unnar dem det bästa.

Paulus säger: *Var så till sinnes som Jesus Kristus var*. Det innebär att vi ska vara ödmjuka och sätta andra högre än oss själva. Vi ska inte se på vårt eget bästa utan tänka på andras. Vilka andra, kan man då fråga? Ja, det gäller de människor vi har omkring oss, som vi ser och träffar varje dag. Dem ska vi sätta högre än oss själv och se till deras bästa. Kärleken innebär att vi ska göra gott mot alla människor men framför allt mot våra medbröder i tron och först och främst mot vår egen familj. Paulus skriver: *Men om någon inte tar hand om sina närmaste, särskilt då sin egen familj, så har han förnekat tron och är värre än den som inte tror*. Det är Guds vilja att vi ska tjäna varandra i kärlek, man och hustru i äktenskapet, barn och föräldrar i familjen, bröder och systrar i tron i församlingen och som ringarna på vattnet ska kärlekens gärningar därifrån gå vidare till andra.

Detta ska vi göra oavsett om vi anser att de förtjänat vår kärlek eller inte. Jesus frågade sig inte om vi var värda hans kärlek. Kristus utgav sig inte för oss därför att vi förtjänat det. Han utgav sig själv och blev lydig till döden på korset därför

att han älskade oss utan att vi förtjänat det. Han har lämnat oss ett föredöme för att vi ska vara så till sinnes som han är. Av tacksamhet till honom och av lydnad för Guds vilja ska vi tjäna varandra.

Meningen med livet är inte att vi ska få beröm av människor och samla oss skatter på jorden. Vårt mål är inte att skapa oss en tillvaro här på jorden med så stora fördelar som möjligt för egen del. *Vad hjälper det en människa om hon vinner hela världen men förlorar sin själ.* Vi har vårt medborgarskap i himmelen och därifrån väntar vi Herren Jesus Kristus som Frälsare. Men det är ännu nödvändigt att vi får leva kvar här; för att hjälpa våra barn, våra närmaste och våra trossyskon till framsteg och glädje i tron, för att vittna om Kristus och kämpa för tron på evangeliet, för att tjäna varandra med vår tid, våra krafter, våra tillgångar. Och när vår tjänst är färdig ska han kalla oss hem. Och när han en gång kommer tillbaka ska han förvandla våra bräckliga kroppar så att vi blir lika honom i hans härlighet, ty han har makt att lägga allt under sig. Amen.

Låt oss be!

Herre Jesus Kristus, vi står förundrade inför din stora kärlek som vi inte förtjänat. Du gav oss inte bara en allmosa av vad du kunde undvara, utan du gav ditt liv till lösen för oss. Därför vill vi tacka dig i evighet. Vi ser fram emot den dag vi får se dig i din gudomliga härlighet, det är nog för oss, där är det gott att vara. Amen.